

[Poul Møller.]

han talte om opsparingen og sagde: ja, det er jo kun 2 pct.s prisstigning, der er tale om. Jeg ved ikke, hvor statsministeren har det tal fra; jeg ved godt, at det tal har været nævnt. Jeg kan imidlertid huske, at dengang vi devaluerede med 30 pct. i 1949, var der også megen diskussion — så vidt jeg husker, var statsministeren handelsminister dengang. Da diskuterede man også, hvor meget prisstigning det ville give, og da havde man også fået en kolossal bunke fine og tekniske beregninger, som man lagde frem og sagde: 30 pct. devaluering vil slet ikke medføre noget i nærheden af 30 pct. prisstigninger. Men man satte et løb i gang, og inden virkningerne var udtømt, var priserne steget betydelig mere end de 30 pct. (Statsministeren [J. O. Krag]: Der var krig!). Der var jo ikke krig i 1949; der kom derimod en krig i 1950, men da var følgerne af devalueringen overstået.

De synspunkter, jeg her har fremlagt, og de standpunkter, jeg har, er vi kommet til ud fra en lige så alvorlig overvejelse som den, hvorved statsministeren og hans regering er kommet til deres. Jeg ønsker ikke at påstå, at de højtærede ministre ikke har tænkt situationen igennem; jeg ønsker ikke at påstå, at de har handlet uden respekt for ansvaret, for situationens alvor. Men jeg kunne godt tænke mig, at regeringen ville acceptere, at vi andre også kan have tænkt situationen igennem og være kommet til et standpunkt, ikke ud fra et eller andet flot synspunkt, men ud fra vores vurdering af, hvad det er, der ødelægges i det lange løb, hvis man rører ved kroneværdien og går ind på kronesænkningen.

Derfor skulle det glæde mig, om regeringen ville ændre denne beslutning. Jeg spurgte statsministeren, om den var til at ændre efter folketingets drøftelse; jeg forstod på ham i nat, at det var muligt. Jeg forstår på ham i dag, at det vel ikke er muligt, og at regeringen har truffet sin beslutning.

Hilmar Baunsgaard: Må jeg, inden jeg gør et par korte bemærkninger om den generelle situation, ganske kort svare handelsministeren.

Hvis der er konsekvens og logik — og hvorfor skulle der ikke være det? — i det svar, handelsministeren gav, så må det be-

tyde, at hvis en handlende, der har købt på kredit, ikke skal lide uberettiget skade, må han altså fra og med i morgen regulere sine avancer på det kurstab, han får, medens de, der har betalt kontant og som følge deraf ikke får noget kurstab, ikke må gøre det. Derfor mente handelsministeren, at så får det ingen betydning. Så enkelt er det desværre ikke, for det betyder i praksis, at hvis to handlende har den samme vare — skal vi nu være i det gode lune og tage en flaske rødvin til 12 kr. — kommer den til hos den ene til i morgen at koste 13 kr., men hos den anden må den ikke koste mere end 12 kr. Jeg tror godt, man kan forestille sig, hvilken situation den til 13 kr. kommer i. Det er en af alle disse følgevirkninger — men jeg erkender, at det ikke er noget, man kan bebrejde regeringen. Jeg understregede det kun for at få klarhed over, hvordan virkningen rent faktisk ville blive, og for at understrege, at disse indgreb i den økonomiske mekanisme desværre medfører visse tilfældigheder og visse forskelsbehandlinger. Men det er vel nok i denne situation uundgåeligt.

Hr. Per Hækkerup sagde til mig, at han måtte anholde, at jeg sagde, det ligesom lå i luften, at allerede den eksisterende økonomiske situation kunne have øvet indflydelse på regeringens beslutning. Hertil siger hr. Per Hækkerup: nej, det har det ikke. Jeg vil gerne forklare, hvordan en sådan tanke overhovedet kan fæstne sig. Det kan den, når man meddeler beslutningen uden overhovedet at afvente, hvad de andre nordiske lande vil gøre. Man træffer sin beslutning uden at afvente, til trods for aftalen om nordiske konsultationer. Det kan den, når man siger, at man vil føre rådslagning med erhvervene, men træffer beslutningen, inden rådslagningerne har fundet sted. Så er det, mistanken kan sætte sig. Nu vel, hr. Per Hækkerup mener ikke, det er berettiget — det må jeg så tage til efterretning at han ikke mener.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde også, at han havde forstået, at det forekom mig ganske svært at tage stilling. Ja, det gjorde det. Se, jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg faktisk var venlig over for regeringen. Jeg kan godt forstå, at han har lidt svært ved at vænne sig til den situation, for den har ikke gjort